

4. Op de ambassade

Bij het traliehek voor de ambassade leunen twee wachters loom tegen hun wachthokje. Het is rustig vandaag: geen feest, geen bezoekers en dus geen extra werk. De siertuin met de lachende kabouters ligt er verlaten bij. De vissen in de vijver bewegen amper. Alleen de wachter bij de voordeur marcheert langs de brede ingang, houdt halt bij de muur, klapt zijn hakken tegen elkaar, draait om en keert weer terug.

Voor het raam op de eerste verdieping staat een elegante vrouw. Ze klemt het oortje van een porseleinen kopje tussen duim en wijsvinger, steekt haar pink omhoog en neemt voorzichtig een slokje. ‘Begrijp jij wat dat uitschot in deze buurt komt zoeken?’ zegt de moeder van Paulien. Ze kijkt afkeurend naar de vuile ramen van het huis aan de overkant. De torenhoge rommel in de kamers is vast een broeihaard van bacteriën. De moeder van Paulien laat haar hand op de verrekijs rusten en schudt haar hoofd.

Haar man, de ambassadeur, draagt een onberispelijk

donkerblauw pak en een wit, gesteven overhemd. Zijn kaarsrechte rug is precies tien centimeter van de leuning van de stoel verwijderd en in zijn handen heeft hij het laatste nummer van het ambassadeblad. Rechts op een tafeltje, binnen handbereik, staat zijn kopje koffie. De ambassadeur kijkt even op uit zijn vakblad. ‘Het is betreurenswaardig, Anja,’ mompelt hij.

Hij kijkt naar zijn vrouw in haar lichtgroene mantelpak. Ze ziet er precies uit zoals het hoort. Een ambassadeursvrouw moet op elk ogenblik gasten kunnen ontvangen. Ze moet respect afdwingen. Dat is belangrijk als je in de hoogste kringen beweegt en op belangrijke diners wordt uitgenodigd. De ambassadeur strijkt door zijn haar. Hij heeft zorgen. Er worden de laatste tijd nogal wat aanslagen op ambassades gepleegd. Hopelijk heeft Bill van de Amerikaanse ambassade nieuws over de complotten die vijanden smeden.

‘En mammie, coole kerels te zien?’ Paulien duikelt met een radslag de kamer in.

De ambassadeur fronst geërgerd zijn wenkbrauwen. Waarom kan zijn dochter nooit eens gewoon doen? ‘Waarom heb je die afschuwelijk roze broek aan?’ zegt hij met een blik vol afgrijzen. ‘Anja, ik dacht dat je het kindermisje daarop had aangesproken?’

‘Schat, ik heb het kindermisje erop aangesproken,’ zegt Pauliens moeder koel. ‘Asha zou die kleren meenemen voor een nichtje.’

‘Asha wordt betaald om bevelen uit te voeren. Als ze dat niet doet, ontsla ik haar. Er zijn kandidaten genoeg voor haar functie.’

‘Dit zijn mijn lievelingskleren,’ protesteert Paulien. ‘Ik heb aan Asha gezegd dat ik boze geesten in die kleren laat wonen als zij ze wegneemt.’

De moeder van Paulien slaat ontzet haar handen voor haar mond. De ambassadeur vouwt het ambassadeblad dicht en strijkt een paar keer over de vouw aan de zijkant. ‘Luister eens goed, ik wil je niet meer zien in die vodden! Je doet ze weg, anders...’

‘Wat anders?’ vraagt Paulien nieuwsgierig.

De ambassadeur hapt naar adem. Zo’n brutaal nest. Van wie heeft ze dat? vraagt hij zich af.

‘Is het lekker gluren bij de burens, mama?’ vraagt Paulien. ‘Op dit plekje kun je tot achter de deur van de tweede kamer zien. Knappe jongens, maar misschien een beetje jong voor je.’

‘Paulien!’ zegt Anja verontwaardigd. ‘Het is niet netjes om bij de burens te gluren. Daarvoor dient een verrekij-

ker niet.’ Ze doet de doppen op de verrekijker.

‘Jij bestudeerde natuurlijk de koi* in de vijver?’ grinnikt Paulien. ‘Ze zien er inderdaad niet gezond uit. Goed dat je hen in de gaten houdt.’

‘Paulien! Een beetje respect graag, wanneer je tegen je moeder spreekt,’ barst de ambassadeur uit. ‘En bind je haren bij elkaar. Hou die ordinaire krullen in toom.’

‘Ik ben mijn lint kwijt. Overal gezocht, nergens te vinden.’

De ambassadeur heeft er genoeg van. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je maar één lint hebt!’

De moeder van Paulien kijkt haar dochter boos aan. Alledrie staan ze doodstil. Net standbeelden. Paulien vindt het best moeilijk om niet met haar ogen te knipperen. Buiten rinkelt de bel van een riksja.

De ambassadeur trekt ongeduldig zijn das recht. ‘Wat sta je hier te lummelen, Paulien? Zoek een lint en ga spelen! Nu!’ Hij wappert met zijn hand alsof hij een insect verjaagt. Paulien buigt zoals ze de dienstmeisjes vaak ziet doen en lacht. Maar haar vader lacht niet terug. Hij leunt vermoeid achterover en sluit zijn ogen.

‘Je vader wordt erg moe van je, Paulien,’ zegt haar moeder. ‘Ga nu maar spelen.’

‘Spelen in je eentje is saai,’ doet Paulien een laatste po-

ging. ‘Willen jullie niet mee verstoppertje spelen?’ Geen reactie. Weer veranderen haar ouders in koude standbeelden. Paulien heeft er genoeg van. ‘Ik ga al,’ zegt ze en ze buitelt de kamer uit.

‘Laat ik maar weer Indische poppetjes knippen, zoals Asha me geleerd heeft,’ mompelt Paulien tegen de tijger. En dan nog zachter, ‘al zou ik liever een gat in de ambassade knippen. Een groot gat met een geheime gang naar de bakkerij van Hamid. En als er geen deeg gekneed moet worden, ren ik naar de straten met de rinkelende riksja’s en de duizenden mensen die allemaal onderweg zijn. En dan loop ik zomaar met ze mee. Misschien naar een boot in de haven, dan ga ik mee op ontdekkingsreis. Dat zou pas spannend zijn!’

BAM! De deur slaat dicht. ‘Geen manieren,’ moppert de ambassadeur en hij staat zuchtend op. ‘Ik ga naar mijn kantoor om de laatste verslagen door te nemen. Ik wil niet gestoord worden!’

Anja knikt. ‘Daar zal ik voor zorgen,’ belooft ze met een brede tandpastaglimlach. Ze kijkt naar het lege kopje op de vensterbank en belt om het dienstmeisje Fatema te roepen. Haar kopje mag worden gevuld en dat van de ambassadeur moet meteen worden opgeruimd.

‘Als je even niet oplet, heb je meteen een chaos,’ zucht ze.

5. Knipwerk

Zodra ze op haar kamer is, duikt Paulien onder haar bed. Ze glijdt naar het verste hoekje tegen de muur en maakt zich zo klein mogelijk. Ze fluistert tegen de tijger in haar buik dat hij muisstil moet zijn. Als papa straks boos binnenstormt en haar niet vindt, zal hij vast ongerust zijn. Net goed!

Maar er stormt niemand haar kamer binnen. Na tien lange minuten geeft Paulien het op. Ze komt weer onder haar bed vandaan. Wat zal ze doen? Knutselen, lezen, een computerspelletje spelen of televisie kijken?

‘Iene miene mutte, tien pond grutten, tien pond kaas, iene miene mutte is de baas!’ telt ze af. Het wordt de la met de slingers van papieren poppetjes. Paulien zoekt naar de eerste figuurtjes die ze ooit uitknipte en trekt voorzichtig de slinger open. Het lijkt nergens naar. Sommige poppetjes hebben een opgeblazen hoofd en spillebenen. Of korte, dikke armen en geen hoofd. Ze houdt van die slinger, al kan ze nu veel mooiere dingen maken. Ze is er zo handig in geworden dat ze, zodra de

schaar in het papier knipt, al voelt of het wat wordt. Ze neemt een nieuw vel papier. Het zit goed vandaag. In een handomdraai heeft Paulien de nieuwe slinger klaar. Ze laat de vrolijke poppetjes voor de airco dansen en neemt een nieuw vel papier. Paulien knipt poppetjes in allerlei maten en kleuren... tot haar vingers er pijn van doen. Ze knielt voor de la en woelt met haar hand door de honderden poppetjes. Wat ritselen ze gezellig. Paulien gooit ze door de kamer. De rode poppetjes willen zwaardvechten met de gele. En de groene spelen krijger-tje met de paarse en de blauwe tot het een kakelbont kluwen wordt. Paulien kijkt naar het slagveld in haar kamer en staat op.

Het is ongeveer etenstijd. De geur van linzensoep en mailai* dringt door de kieren naar binnen. 'Mm, lekker,' smakt Paulien, ze opent de deur en snuift de heerlijke geuren met welbehagen op. Ze is dol op curry en kokos. Paulien slentert door de gangen, alle kamers zien er verlaten uit, net alsof iedereen van de aardbol verdwenen is. Alleen uit de keuken komt gegiechel, Paulien wou dat ze kon meelachen, maar meestal sturen Asha en Fatema haar meteen weg. Dat moet van haar moeder. Toen Paulien klein was, zorgde Asha als een grote zus voor haar. Paulien mocht overal bij zijn. Maar nu is Paulien te

groot om met de dienstmeisjes plezier te maken. Ze loopt de woonkamer in en kijkt naar buiten. 'Wat zouden al die mensen in de andere huizen aan het doen zijn?' vraagt ze aan de tijger. 'Kun jij niet even bij hen binnenspringen en het me vertellen? Ik stuur je eerst naar Margot en dan naar Hamid in de bakkerij, of naar Hasan aan de rand van de stad.' Hasan woont met zijn ouders en vijf broers in een kleine flat. Vlak bij het flatgebouw ligt een grasveldje waar je cricket kunt oefenen. Er is beweging in de flat aan de overkant. Een van de jongens verschijnt aan het raam. Paulien steekt haar tong uit en trekt een gekke bek. Er gebeurt niets. Misschien heeft hij haar niet opgemerkt. Paulien besluit grotere bewegingen te maken en maait met haar armen door de lucht. Eerst rustig, dan steeds wilder. Maar de jongen aan de overkant negeert haar. Teleurgesteld laat Paulien haar armen zakken. Misschien vindt hij meisjes maar niks. Papa heeft verteld dat sommige Bengaalse mannen neerkijken op vrouwen. Daar begrijpt Paulien niets van. Vrouwen zijn toch even goed of even slecht als mannen! Papa zegt dat het te maken heeft met hun cultuur, maar hij heeft nooit tijd om het haar precies uit te leggen.

'Paulien, niet zo dicht bij het raam. Straks zitten er vlek-

ken op het glas,' klinkt de stem van haar moeder achter haar. Anja schrijft in een notitieboekje. Er wordt dus binnenkort weer een feest georganiseerd, weet Paulien. Hopelijk hoeft ze er niet bij te zijn. Fatema rijdt het wagentje met borden, glazen en bestek naar binnen en vouwt het tafellaken open. Geruisloos dekt ze de tafel. 'Vond jij het leuk om enig kind te zijn?' vraagt Paulien aan haar moeder. Anja geeft geen antwoord. 'Misschien ben je vergeten dat je vroeger graag een broer of zus wou,' probeert Paulien.

'Nu niet, Paulien,' zucht Anja. 'Ik heb al genoeg aan mijn hoofd. Je haar hangt nog steeds los, doe er wat aan! Fatema, haal een wit lint voor Paulien.'

Fatema buigt en haalt meteen een lint. Anja bindt Pauliens haar bij elkaar. 'Al die chaos op je hoofd,' zucht ze. Precies om één uur verschijnt de ambassadeur en schuiven ze zwijgend aan tafel.

'Het is oervervelend om alleen te zijn,' begint Paulien. 'Neen, dat is het zeer zeker niet!' zegt de ambassadeur beslist.

'Waarom zeg je meteen neen?' vraagt Paulien. 'Je weet niet eens wat ik wilde zeggen.'

De ambassadeur legt zijn soeplepel neer. 'Natuurlijk weet ik dat, Paulien,' zegt hij. 'Je praat over niets anders.

Neen, er komt geen zus voor jou. Punt!'

Paulien schudt haar hoofd. 'Ik een zus, papa? Ben je gek? Ik wil helemaal geen zus.'

Anja klakt geïrriteerd met haar tong. 'Paulien, zo spreek je niet tegen je vader!'

Paulien haalt ongeduldig haar schouders op. 'Ik wil helemaal geen zus,' herhaalt ze. 'Ik wil een broer. Met een broer kan ik rennen en cricketen. Papa, waarom schrijf je me niet in voor de meisjesploeg op school? Ik zou vreselijk graag meedoen.'

De ambassadeur neemt twee lepels van zijn soep voor hij antwoord geeft. 'Die zaak is afgehandeld,' zegt hij kalm. 'Noch je moeder, noch ik hebben er behoefte aan om jou als een wilde met een bat te zien zwaaien. Cricket is geen sport voor meisjes.'

Neen, niet alleen Bengaalse mannen kijken neer op meisjes, bedenkt Paulien, misschien is er ook iets mis met papa's cultuur. Ze haalt diep adem en doet nog een poging. 'Alsjeblieft, papa! Als ik in de meisjesploeg mag, zal ik altijd braaf zijn. Margot mag ook en het is helemaal geen ruwe sport. Vraag het maar aan de moeder van Margot. En je hoeft niet naar de wedstrijden te komen kijken, papa. Je moet alleen een papiertje ondertekenen. Ik zal het op je bureau leggen tussen de ande-

re papieren die je elke dag ondertekent, je merkt het niet eens' ratelt Paulien. 'En...'

BWHAMMMM! Een donderende slag doet de vloer daveren en de ruiten trillen. In de keuken gillen de dienstmeisjes.

'Onder de tafel, meteen!' brult de ambassadeur. Hij trekt zijn vrouw van haar stoel en duwt Paulien op handen en voeten voor zich uit. 'Het moest ervan komen.'

'W-wat was d-dat, Hans?' stottert Anja. 'Het l-leek zo dichtbij!'

De ambassadeur geeft geen antwoord. Zijn duim gaat razendsnel over de toetsen van zijn mobieltje. De tijger steigert in Pauliens buik. Eindelijk gebeurt er wat! Het is heerlijk om met z'n drietjes onder tafel te zitten. Paulien kijkt blij naar haar ouders. Anja heeft een ladder in haar kous en is een schoen kwijt. Het haar van de ambassadeur zit in de war en zijn overhemd hangt uit zijn broek. Ik wou dat dit elke dag gebeurde, denkt Paulien. 'Ik probeer Bill te bereiken,' zegt de ambassadeur tegen Anja. 'Dit moet een aanslag zijn.'

'Wat een chaos,' zegt Anja met trillende stem.